

LIBANON, BEIRUT – julij 2016

POROČILO ENOMESEČNE IFMSA KLINIČNE IZMENJAVE

Ime, priimek, letnik:

Helena Klar, 4. letnik (*helena.klar@gmail.com*)

Čas izmenjave:

od 2. 7. do 30. 7. 2016

Kraj izmenjave

Izmenjavo sem opravljala v glavnem mestu Libanona, Beirutu. Libanon je pol manjši kot Slovenija, a ima dvakrat toliko prebivalcev. Beirut je mesto, polno nasprotij. V središču mesta navdušujejo obnovljene ulice, moderne stolpnice in prestižne trgovine, le nekaj minut stran pa je možno videti propadajoče stavbe in ulice, polne smeti.

Slika 1: Raouche (Pigeon rock) v Beirutu

Viza

Vsi slovenski državljani za vstop v Libanon potrebujejo vizo, ki jo je možno dobiti na letališču. Po podatkih Zunanjega ministrstva naj bi morale ženske do 30. leta za vizo zaprositi pred odhodom na Veleposlaništvu Libanona na Dunaju. Tako sem naredila tudi sama, zaprosila za vizo in za njo plačala 39€ (+cca 11€ za poštnino), a nas je carinik obvestil, da to ne bi bilo potrebno.

Zdravje

Pred odhodom sem morala opraviti testiranje za TBC in preveriti titre za hepatitis B. Zaželeno je cepljenje proti hepatitisu A.

V Libanonu se je težko povsem izogniti gastroenteritisu, tako da je dobro s seboj imeti rehidracijski prašek in antibiotik. Sicer pa se jih da brez težav kupiti tudi tam.

Varnost

Kljub splošnemu mnenju, da je Libanon nevarna država, se sama nikoli nisem počutila ogroženo. Vseeno se je priporočljivo izogibati določenih predelov (ki pa jih domači študenti dobro poznajo, tako da smo bili o tem dobro obveščeni) in hoditi v skupinah. Javni promet je v Libanonu zelo slabo urejen. Uporabljajo taksije, »service« in zelo redko avtobus. Po mestu se najbolj spleča voziti s t.i. »service« (taksi z rdečo registrsko tablico), ki vedno stane 2000LL/osebo (=1,2€), ne glede na dolžino vožnje, a na poti lahko pobere tudi druge potnike, zato se je ponovno najbolje voziti v skupinah.

Na ulicah je veliko vojakov, ki skrbijo za varnosti, tako da nikoli nismo imeli tovrstnih težav.

Denar

Uporabljajo libanonske lire in dolarje. Obe valuti sta enakovredni in povsod je možno plačati z obema (1\$=1500LL oz. 1€=1600LL). Denar se da zamenjati na letališču ali v menjalnicah, na bankomatu pa je ob dvigu denarja prav tako možno izbrati valuto (LL ali \$). Sama sem imela nekaj gotovine s sabo in sem denar zamenjala v menjalnici, kasneje pa sem uporabljala kreditno kartico.

Prevoz

V Beirut sem letela iz Ljubljane preko Aten z grško letalsko družbo Aegean. Karto sem kupila približno dva meseca pred odhodom, zanjo pa sem skupaj s prtljago odštela 340€. Vsekakor je bolje karto kupiti čim prej.

Komunikacija pred izmenjavo

Približno en mesec pred izmenjavo sem dobila welcome letter, ki nam ga je poslal njihov LEO. Kasneje sem sama kontaktirala tudi svojo kontaktno osebo, ki pa mi je odgovoril šele po približno dveh tednih, ko sem bila ravno v Atenah, na poti v Beirut, tako da si z njegovimi podatki nisem mogla nič pomagati. Tudi kasneje ga v celem mesecu nisem videla ali slišala niti enkrat. Kljub temu pa nisem imela večjih težav, saj so bile čisto vse ostale kontaktne osebe super, tako da sem bila po njihovi zaslugi o vsem obveščena.

Sprejem s strani tujih študentov

Eden od domačih študentov nas je kljub pozni uri (pristali smo ob 1.50 ponoči) prišel iskat na letališče in nas odpeljal do našega stanovanja. Prvi delovni dan so nas peljali tudi v bolnišnico in nas predstavili odgovornim. Tudi sicer so bili zelo prijazni in ustrezljivi, pomagali so nam s čisto vsem, nas peljali v trgovino, pomagali z zdravstvenimi težavami, svetovali, kje kaj kupiti, nas peljali na plažo in še in še..

Videli smo jih nekajkrat na teden, večkrat so prišli kar tako, samo da bi preverili, če je vse v redu z nami.

Nastanitev

Živela sem v stanovanju s še petimi drugimi študenti. Bili smo sicer v najrevnejšem delu mesta, a je bilo stanovanje veliko in prostorno. Imeli smo tri dvoposteljne dobe, veliko dnevno sobo s televizijo in ogromno sedežno, jedilnico, kuhinjo, kopalnico in še eno ločeno stranišče. V dnevni sobi in dveh spalnicah je bila klima, v tretji spalnici pa ventilator. Stanovanje smo načeloma pospravljali sami, nekajkrat pa smo za skupne prostore najeli tudi čistilko, ki smo ji plačali 5\$ na uro. Stanovanje je imelo vse, kar smo potrebovali, razen pralnega stroja, tako da smo si obleke prali kar na roko. Od bolnice smo bili oddaljeni slabih 10min hoje.

Prehrana

V bolnišnici so nam vsak dan zagotovili en topel obrok. Načeloma je bilo to kosilo, a smo ga lahko po želji zamenjali tudi za zajtrk ali večerjo. Za kosilo smo imeli vsak dan na voljo nekaj tipičnega libanonskega (največkrat riž, meso v omaki, zelenjava...) ali pa sendvič, ki so vsakemu sestavili po lastnih željah in pogreli. Zraven smo vsakič dobili tudi pijačo ali solato. Večkrat se je zgodilo, da smo od njihovih študentov ali zdravnikov dobili tudi dodatno malico ali kavo. Večerjo smo si največkrat pripravili kar sami doma.

Tudi med vikendi so nam na izletih priskrbeli vsaj kosilo, včasih tudi zajtrk, ki je bil še posebej okusen.

Delo v bolnišnici oz. inštitutu

Prakso sem opravljala na oddelku splošne medicine v Makassed General Hospital. Bolnišnica je privatna, a je vseeno ena od manjših in slabše opremljenih. Z delom smo začeli ob 7.30 z jutranjo vizito, na kateri smo preverili kartoteke in nove izvide vseh bolnikov, se pomenili o možnih diagnozah in nadaljnjem zdravljenju. Po tem smo še skupaj pregledali vse paciente. Vsa dokumentacija

Slika 2: S sostanovalci pred vhodom v bolnišnico

pacientov je v angleškem jeziku, samo imena so napisana v njihovi pisavi. Tudi pogovarjajo se pogosto v angleščini, saj celoten študij medicine poteka v angleščini. Tekom dneva so morali njihovi

pripravniki pisati »progress note«, pri čemer sem jim pomagala, izpisala rezultate laboratorijskih testov in z njimi ponovno pregledala paciente, tokrat malo bolj natančno. Delo je bilo zelo zanimivo, saj je oddelek vseboval patologijo z vseh področij interne medicine. Tako sem na istem oddelku videla pljučnico, srčno popuščanje, ledvično odpoved, možgansko kap, gastroenteritis, metastaze v možganih, Creutzfeldt-Jakobovo bolezen... Poleg tega smo imeli eno uro dnevno tudi predavanja, ki so bila namenjena vsem pripravnikom na oddelkih interne medicine in so bila vsak dan na drugo temo. Na kliničnih primerih smo reševali vprašanja, vsako predavanje pa je vodil specialist ene od vej interne medicine, ki je odgovoril na vsa morebitna vprašanja. Vsa predavanja so bila v angleščini, tako da smo lahko sledili, razlaga, ki je sledila, pa je bila v arabščini ali angleščini, odvisno od mentorja. Tako da smo včasih od predavanj odnesli več, včasih pa manj. Poleg rednega dela sem videla tudi veliko ostalih oddelkov in bila prisotna na dveh operacijah. Na splošno se da z mentorji veliko dogovoriti, tako da je možno videti tudi kako izgleda delo na drugih oddelkih, ki te zanimajo, ali v operacijski dvorani.

Slika 3: Delo na oddelku za interno medicino

Mentorstvo

Imela sem svojo mentorico, specializantko interne medicine, ki je bila edina redno prisotna zdravnica na oddelku. Trudila se je, da mi je vse prevedla in da so tudi vsi okoli mene čim več govorili angleško.

Slika 4: Rimski ostanku v Baalbeku

Socialni program

Vsi pravijo, da je socialni program v Libanonu eden najboljših. S tem se popolnoma strinjam! Vsak vikend smo imeli organizirane izlete, ki so bili vsi brezplačni. Prvo nedeljo smo si ogledali Beirut in njegove glavne znamenitosti, vse naslednje vikende pa smo se odpravili izven glavnega mesta. Ogledali smo si skoraj vse bolj znane kraje in znamenitosti države (Jeita

Grotto, Harissa, Byblos, gozdovi cedre, Baalbeck, Sidon, Tyre, Beiteddine...), videli smo severni in južni del države, bili smo v gorah in na plaži. Tako smo v enem mesecu videli praktično vse, kar ima Libanon za ponuditi.

Splošna ocena izmenjave

Z izmenjavo sem zelo zadovoljna. Spoznala sem njihov način življenja, ki je povsem drugačen kot smo ga vajeni Evropejci, in ogromno domačinov, ki so zelo prijazni in odprti ljudje. Čeprav smo bili na začetku vsi malo razočarani, ker smo dobili bolnico v najslabšem delu mesta, se je izkazalo, da je

Slika 5: V gozdovih cedre

bila to najboljša možnost. Bili smo edini, ki smo smeli v bolnišnici sami kaj delati in ne le opazovati, imeli smo odlične kontaktne osebe in zelo lepo stanovanje. Edina slaba stran je bila oddaljenost od središča mesta in študentov z ostalih fakultet, tako da smo morali vedno uporabljati taksi.

Potrebnik

Potrebovali boste predvsem poletna oblačila, sončno kremo in nekaj za zdravljenje gastroenteritisa.

Približna razdelitev stroškov

Letalska karta približno 340€, cena izmenjave 200€, viza 39€ + poštnina, taksi 2000LL (1,2€) za vožnjo, plaža 10-15\$, hrana in ostale stvari še približno 200€.